

laget for vor Priskontrol, havde sikkert Mangler, men Talerens Iagttagelser førte ham dog til den Opfattelse, at Priskontrolraadet ikke i det Omfang, det havde haft Mulighed derfor, havde udnyttet det Apparat, det havde til Raadighed. Rigsdagens Opgave var i saa stort Omfang som muligt at lægge Grundlaget for en Tilstand, hvor visse af de allervigtigste Livsformødenheder (Husleje, Brændsel, Brød, Kartofler og visse Fedtstoffer) holdtes paa et fast Prisniveau. — Under sin følgende Omtale af Vanskeligheder og Farer for de forskellige Erhverv pegede Bertel Dahlgaard paa, at det for Industri og Haandværk først og fremmest drejede sig om at faa de nødvendige Tilførsler, saa at Produktionen overhovedet kunde holdes i Gang, men at Spørgsmaalet om *Raastoffernes Prisstigning* traadte mere og mere i Forgrunden, og han haabede, at de tyske Regeringsmyndigheder, ligesom de i høj Grad havde vist Forstaaelse af, hvor livsvigtig Raastofforsyningen er for Danmark, vilde erkende de store Farer, der rummedes i den stedfindende Prisudvikling. — I et Tilbageblik betragtede Taleren Lys og Skygger over Fortiden: i Danmark havde den jævne Befolkning haft bedre Livsvilkaar end i næsten noget andet Land, og jævnsides hermed gik en jævn Højnelse af Folket gennem Oplysning og personlig Dygtiggørelse, som næppe var større i ret mange Folk; men det højt udviklede Selvstyre, der bragte os saa vidt, manglede maaske her og der Selvdisciplin, og vi kunde ikke sige os fri for den Materialisme, der skød op overalt i Efterkrigstidens Europa. Men dette Fortidens Danmark med Lys og Skygger var nu det, som alle folkelige Kræfter, der betød noget, kendtes ved, og da Stormen gik over vort Hus, »fik den os til at se os om i Huset paa en helt anden Maade end hidtil«. Heri laa gemt den dybere Forklaring paa *den politiske Samling*, der omfattede 211 af Rigsdagens 225 Medlemmer og repræsenterede $\frac{9}{10}$ af det danske Folk. Naar spredte Smaagrupper havde ment at kunne se noget kunstigt i denne Samling, glemte de, hvad det betød, at det var i en Nation af Danmarks Standard, Samlingen var sket. »Vi er et Folk, der maa maales med et Maal justeret gennem en tusindaarig Selvstændighedsfølelse og Slægtleds folkelige Oplysningsarbejde, der er trængt dybere ned i Befolkningens brede Lag end tilsvarende Arbejde i de fleste andre Lande.« Intet virkede dog saa samlende paa det danske Folk som de utilsørede Trusler, der var fremsat mod Forfatningen; man følte det som en Nedværdigelse, at Personer, der kaldte sig Danske, talte haant om Lovens Vej. — Den Folkets Vilje, som nu i Samdrægtighed skulde forvaltes, var *positiv*. »Den er positiv i Opbygningen af det indre nationale Fællesskab, og den vil være positiv i det Arbejde, der efter Krigen maa